

denne Ret, bør ikke overfor godtroende Tredjemand, til hvem Ret i Henhold til Dokumentet overdrages af den anden Part, være gunstigere stillet, end om han havde afgivet en skriftlig Fuldmagt med hemmelig Instruks. Udkastets § 35 bestemmer derfor, at saafremt en skriftlig Viljeserklæring er oprettet paa Skrømt, og den, til hvem Erklæringen er afgivet, har overdraget en Ret ifølge samme til en godtroende Tredjemand, kan det ikke overfor denne gøres gældende, at Erklæringen var afgivet paa Skrømt. At udtale, at selve den, til hvem Erklæringen er afgivet, ikke kan gøre den gældende i Strid med Aftalen, har man anset for overflødig. Saafremt Tredjemand, der faar overdraget en Ret i Henhold til Proformaerklæringen, vidste eller burde vide, at dens Benyttelse er i Strid med Aftalen mellem Parterne, er han ikke i god Tro og erhverver følgelig ikke Ret. Det maa i det hele være lignende Regler som de i Udkastets § 12, 1ste Stykke og § 17 givne, der komme til Anvendelse her. Er saaledes Proformaerklæringen paa Udstederens Forlangende tilbageleveret ham eller tilintetgjort, kan Tredjemand ikke derefter erhverve nogen Ret i Henhold til denne. Om Forevisning af Proformaerklæringen er nødvendig for den godtroende Tredjemands Retserhvervelse, har man lige saa lidt villet afgøre som det tilsvarende Spørgsmaal om Nødvendigheden af Forevisning af skriftlig Fuldmagt, jfr. ovenfor Sp. 2723.

§ 35 angaar ikke blot Erklæringer, hvorved Ydelsespligt paatages, men ogsaa andre Erklæringer, f. Eks. Overdragelsesretshandler. Af Skylderklæringer omfatter den ikke blot de negotiable, for hvilke dens Regel allerede vilde være hjemlet ved Grundsatningen i Forordningen af 9de Februar 1798 § 2, men ogsaa ikke-negotiable. Som et ret praktisk Eksempel herpaa kan nævnes, at Lejerne i en Ejendom underskrive Lejekontrakter, lydende paa højere Husleje end den, de i Virkeligheden betale. Overdrager Udlejeren derefter Ejendommen med Ret til Lejen for Fremtiden til en ny Ejer, der stoler paa, at de i Kontrakten opgive

Lejesummer ere de rette, blive Lejerne forpligtede til at erlægge den i Kontrakten stipulerede højere Leje til den nye Ejer. § 35 gælder kun til Fordel for den, til hvem Ret overdrages, ikke f. Eks. for den, som i god Tro ved Retsfølgning tager Fyldestgørelse i den ved Dokumentets Indhold tilsyneladende hjemlede Ret.

For det Tilfælde, at der ikke er oprettet noget skriftligt Dokument i Anledning af Proformaretshandelen, har man ikke fundet Anledning til at udtale nogen særlig Regel til Beskyttelse for senere godtroende Erhververe.

§ 36.

Naar en skriftlig Viljeserklæring ikke er udgivet af Udstederen, men uden hans Vilje frakommer ham og af en uvedkommende bringes til den, som den efter sit Indhold er rettet til, er den i Almindelighed uforbindende for Udstederen, selv om Modtageren er i god Tro. Herfra maa dog anerkendes visse Undtagelser. En saadan omhandles i den for alle tre Udkast fælles Bestemmelse, som i det svenske Udkast findes i Paragrafens 2det Stykke. Det svenske Udkasts 1ste Stykke omhandler en anden vigtig Undtagelse. Det er der udtalt, at naar nogen har underskrevet „skuldebrev eller annan handling, som är gällande i innehafvarens hand eller eljest af löpande beskaffenhet“, bliver Dokumentet, selv om det er frakommet ham uden hans Vilje, bindende for ham, hvis det gennem Overdragelse er kommet i godtroende Tredjemands Besiddelse. Ved Optagelsen af en saadan Bestemmelse vil man i svensk Ret formentlig opnaa Overensstemmelse med dansk og norsk Ret. Ifølge Grundsatningen i Forordningen af 9de Februar 1798 § 2 maa det nemlig vistnok i Danmark og Norge antages, at saafremt et Haandskrift, som omfattes af den nævnte Forordning, frakommer Udstederen, efter at han har underskrevet det, skal den Indsigelse, at Udstederen ikke har afgivet Haandskriftet, men at det er frakommet ham uden hans Vilje, være udelukket overfor godtroende Erhververe paa samme